ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έβδομο τμήμα)

της 30ής Μαΐου 2024*

«Αίτηση αναιρέσεως – Μηχανισμός προενταξιακής βοήθειας – Επιδοτήσεις – Έρευνες της Ευρωπαϊκής Υπηρεσίας Καταπολέμησης της Απάτης (OLAF) – Διοικητικές κυρώσεις – Αποκλεισμός από τις διαδικασίες σύναψης συμβάσεων και χορήγησης επιδοτήσεων που χρηματοδοτούνται από τον γενικό προϋπολογισμό της Ένωσης – Δημοσίευση του αποκλεισμού στον ιστότοπο της Ευρωπαϊκής Επιτροπής – Αναλογικότητα των κυρώσεων – Παράλειψη να αναφερθεί ότι δεν υπάρχει οριστική δικαστική ή διοικητική απόφαση»

Στην υπόθεση C-130/23 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η οποία ασκήθηκε στις 2 Μαρτίου 2023,

**Vialto Consulting Kft.**, με έδρα τη Βουδαπέστη (Ουγγαρία), εκπροσωπούμενη από τη Σ. Παλιού και τον Α. Σκουλίκη, δικηγόρους,

αναιρεσείουσα,

όπου ο έτερος διάδικος είναι η:

**Ευρωπαϊκή Επιτροπή**, εκπροσωπούμενη από τους Θ. Αδαμόπουλο, F. Behre και R. Pethke,

καθής-εναγομένη πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έβδομο τμήμα),

συγκείμενο από τους F. Biltgen, πρόεδρο τμήματος, J. Passer (εισηγητή) και M. L. Arastey Sahún, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: A. M. Collins

γραμματέας: A. Calot Escobar

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

κατόπιν της αποφάσεως που έλαβε, αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, να εκδικάσει την υπόθεση χωρίς ανάπτυξη προτάσεων,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η ελληνική.

## Απόφαση

1 Με την υπό κρίση αίτηση αναιρέσεως, η Vialto Consulting Kft. (στο εξής: Vialto ή αναιρεσείουσα) ζητεί την αναίρεση της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 21ης Δεκεμβρίου 2022, Vialto Consulting κατά Επιτροπής (T-537/18, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, EU:T:2022:852), με την οποία το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή-αγωγή της που είχε ως αίτημα, αφενός, την ακύρωση της τελικής αποφάσεως της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, της 29ης Ιουνίου 2018, περί διετούς αποκλεισμού της Vialto από τις διαδικασίες δημοσίων συμβάσεων, τις διαδικασίες χορηγήσεως επιδοτήσεων, τις διαδικασίες χρηματοπιστωτικών μέσων (για αποκλειστικούς επενδυτικούς φορείς και ενδιάμεσους χρηματοπιστωτικούς οργανισμούς), τις διαδικασίες τιμών που διέπονται από τον κανονισμό (ΕΕ, Ευρατόμ) 966/2012 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 25ης Οκτωβρίου 2012, σχετικά με τους δημοσιονομικούς κανόνες που εφαρμόζονται στον γενικό προϋπολογισμό της Ένωσης και την κατάργηση του κανονισμού (ΕΚ, Ευρατόμ) αριθ. 1605/2002 του Συμβουλίου (ΕΕ 2012, L 298, σ. 1), και τις διαδικασίες αναθέσεως που διέπονται από τον κανονισμό (ΕΕ) 2015/323 του Συμβουλίου, της 2ας Μαρτίου 2015, σχετικά με τον δημοσιονομικό κανονισμό που εφαρμόζεται στο 11ο Ευρωπαϊκό Ταμείο Ανάπτυξης (ΕΕ 2015, L 58, σ. 17), καθώς και περί δημοσίευσης του αποκλεισμού αυτού στον ιστότοπο της Επιτροπής (στο εξής: επίδικη απόφαση), και, αφετέρου, την αποκατάσταση της ζημίας την οποία ισχυρίστηκε ότι υπέστη η Vialto λόγω της επίδικης αποφάσεως.

### Το νομικό πλαίσιο

2 Το άρθρο 105α του κανονισμού 966/2012, όπως είχε τροποποιηθεί με τον κανονισμό (ΕΕ, Ευρατόμ) 2015/1929 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 28ης Οκτωβρίου 2015 (ΕΕ 2015, L 286, σ. 1) (στο εξής: κανονισμός 966/2012), επιγραφόταν «Προστασία των οικονομικών συμφερόντων της Ένωσης μέσω του εντοπισμού των κινδύνων και της επιβολής διοικητικών κυρώσεων» και όριζε στην παράγραφο 1 τα εξής:

«Για την προστασία των οικονομικών συμφερόντων της Ένωσης, η Επιτροπή δημιουργεί και θέτει σε λειτουργία ένα σύστημα έγκαιρου εντοπισμού και αποκλεισμού.

Σκοπός του συστήματος αυτού είναι να διευκολύνει:

[...]

β) τον αποκλεισμό οικονομικού φορέα που εμπίπτει σε κάποια από τις περιπτώσεις αποκλεισμού που απαριθμούνται στο άρθρο 106, παράγραφος 1·

[...]».

3 Κατά το άρθρο 106 του κανονισμού 966/2012:

«1. Η αναθέτουσα αρχή αποκλείει τη συμμετοχή οικονομικού φορέα σε διαδικασίες προμηθειών που διέπονται από τον παρόντα κανονισμό όταν:

[...]

ε) διαπιστώθηκαν σοβαρές παραλείψεις του οικονομικού φορέα όσον αφορά τη συμμόρφωσή του προς βασικές υποχρεώσεις κατά την εκτέλεση σύμβασης χρηματοδοτούμενης από τον προϋπολογισμό, γεγονός που είχε ως αποτέλεσμα την πρόωρη καταγγελία της σύμβασης ή την εφαρμογή κατ' αποκοπήν αποζημιώσεων ή άλλων συμβατικών κυρώσεων ή που διαπιστώθηκε κατόπιν λογιστικών ή άλλων ελέγχων ή ερευνών από διατάκτη, την [Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Καταπολέμησης της Απάτης (OLAF)] ή το Ελεγκτικό Συνέδριο·

[...]

2. Σε περίπτωση απουσίας οριστικής δικαστικής ή, κατά περίπτωση, διοικητικής απόφασης στις περιπτώσεις που αναφέρονται στα στοιχεία γ), δ) και στ) της παραγράφου 1, ή στην περίπτωση που αναφέρεται στο στοιχείο ε) της παραγράφου 1, η αναθέτουσα αρχή αποκλείει οικονομικό φορέα με βάση τον προκαταρκτικό νομικό χαρακτηρισμό της συμπεριφοράς που προβλέπεται στα εν λόγω στοιχεία, έχοντας υπόψη διαπιστωμένα πραγματικά περιστατικά ή άλλα πορίσματα που περιλαμβάνονται στη σύσταση της επιτροπής του άρθρου 108.

[...]

Στα πραγματικά περιστατικά και τα πορίσματα που αναφέρονται στο πρώτο εδάφιο περιλαμβάνονται ιδίως:

α) τα πραγματικά περιστατικά που διαπιστώνονται στο πλαίσιο λογιστικών ελέγχων ή ερευνών που διενεργούνται από το Ελεγκτικό Συνέδριο, την OLAF ή την υπηρεσία εσωτερικού ελέγχου ή στο πλαίσιο κάθε άλλης εξέτασης, λογιστικού ελέγχου ή επιθεώρησης που διενεργείται με ευθύνη του διατάκτη·

[...]

3. Κάθε απόφαση της αναθέτουσας αρχής ειλημμένη δυνάμει των άρθρων 106 έως 108 ή, κατά περίπτωση, κάθε σύσταση της επιτροπής του άρθρου 108 συνάδει με την αρχή της αναλογικότητας, λαμβάνοντας ιδίως υπόψη τη σοβαρότητα της περίπτωσης, συμπεριλαμβανομένου του αντίκτυπου στα οικονομικά συμφέροντα και την εικόνα της Ένωσης, τον χρόνο που έχει παρέλθει από την προσαπτόμενη συμπεριφορά, τη διάρκεια και την επανάληψή της, την πρόθεση ή τον βαθμό αμέλειας, το περιορισμένο ποσόν που διακυβεύεται για το στοιχείο β) της παραγράφου 1 του παρόντος άρθρου ή τυχόν άλλες ελαφρυντικές περιστάσεις, όπως ο βαθμός συνεργασίας του οικονομικού φορέα με την οικεία αρμόδια αρχή και η συμβολή του στην έρευνα όπως αναγνωρίστηκε από την αναθέτουσα αρχή, ή η γνωστοποίηση της περίπτωσης αποκλεισμού μέσω της δήλωσης που αναφέρεται στην παράγραφο 10 του παρόντος άρθρου.

[...]

16. Εφόσον απαιτείται η ενίσχυση του αποτρεπτικού αποτελέσματος του αποκλεισμού και/ή της χρηματικής ποινής, η Επιτροπή δημοσιεύει στην ιστοσελίδα της στο διαδίκτυο, με την επιφύλαξη της απόφασης της αναθέτουσας αρχής, τις ακόλουθες πληροφορίες όσον αφορά τον αποκλεισμό και, κατά περίπτωση, τη χρηματική ποινή στις περιπτώσεις των στοιχείων γ), δ), ε) και στ) της παραγράφου 1 του παρόντος άρθρου:

α) την ονομασία του εν λόγω οικονομικού φορέα,

β) την περίπτωση αποκλεισμού κατ' εφαρμογή της παραγράφου 1 του παρόντος άρθρου·

γ) τη διάρκεια του αποκλεισμού και/ή το ποσόν της χρηματικής ποινής.

Αφού ληφθεί η απόφαση σχετικά με τον αποκλεισμό ή/και τη χρηματική ποινή, βάσει προκαταρκτικού χαρακτηρισμού, όπως αναφέρεται στην παράγραφο 2 του παρόντος άρθρου, η δημοσίευση αναφέρει ότι δεν υπάρχει οριστική δικαστική ή, αναλόγως, διοικητική απόφαση. Σε αυτές τις περιπτώσεις, οι πληροφορίες σχετικά με τυχόν προσφυγές, το καθεστώς τους και την έκβασή τους, καθώς και οιαδήποτε αναθεωρημένη απόφαση της αναθέτουσας αρχής δημοσιεύονται χωρίς καθυστέρηση. Όταν έχει επιβληθεί χρηματική ποινή, η δημοσίευση αναφέρει επίσης εάν το ποσόν της χρηματικής ποινής έχει ήδη καταβληθεί.

[...]

17. Οι πληροφορίες που αναφέρονται στην παράγραφο 16 του παρόντος άρθρου δεν δημοσιεύονται σε καμία από τις ακόλουθες περιπτώσεις:

[...]

β) στην περίπτωση που η δημοσίευση θα προκαλούσε δυσανάλογα μεγάλη ζημία στον ενδιαφερόμενο οικονομικό φορέα ή θα ήταν κατ' άλλον τρόπο δυσανάλογη βάσει των κριτηρίων αναλογικότητας της παραγράφου 3 του παρόντος άρθρου καθώς και του ποσού της χρηματικής ποινής·

[...]».

4 Η αιτιολογική σκέψη 21 του κανονισμού 2015/1929 είχε ως εξής:

«Είναι σημαντικό να υπάρχει δυνατότητα ενίσχυσης του αποτρεπτικού αποτελέσματος που επιτυγχάνεται με την επιβολή αποκλεισμού και χρηματικής ποινής. Εν προκειμένω, το αποτρεπτικό αποτέλεσμα θα πρέπει να ενισχυθεί με τη δυνατότητα δημοσίευσης των πληροφοριών που αφορούν τον αποκλεισμό και /ή τη χρηματική ποινή, με απόλυτο σεβασμό των απαιτήσεων προστασίας των δεδομένων που προβλέπονται στον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 45/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου[, της 18ης Δεκεμβρίου 2000, σχετικά με την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα από τα όργανα και τους οργανισμούς της Κοινότητας και σχετικά με την ελεύθερη κυκλοφορία των δεδομένων αυτών (ΕΕ 2001, L 8, σ. 1)] και στην οδηγία 95/46/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου[, της 24ης Οκτωβρίου 1995, για την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και για την ελεύθερη κυκλοφορία των δεδομένων αυτών (ΕΕ 1995, L 281, σ. 31)]. Το ανωτέρω μέτρο θα πρέπει να συμβάλει στην εξασφάλιση ότι δεν θα επαναληφθεί η συγκεκριμένη συμπεριφορά. Για λόγους ασφάλειας δικαίου και σύμφωνα με την αρχή της αναλογικότητας, είναι σκόπιμο να διευκρινίζονται οι περιπτώσεις στις οποίες δεν θα πρέπει να γίνεται η δημοσίευση. Η αναθέτουσα αρχή θα πρέπει να λαμβάνει υπόψη, στην εκτίμησή της, κάθε σύσταση της επιτροπής. Όσον αφορά τα φυσικά πρόσωπα, τα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα θα πρέπει να δημοσιεύονται μόνο σε εξαιρετικές περιπτώσεις, όταν αυτό υπαγορεύεται από τη σοβαρότητα της συμπεριφοράς ή τον αντίκτυπό της στα οικονομικά συμφέροντα της Ένωσης.»

## Το ιστορικό της διαφοράς

5 Το ιστορικό της διαφοράς εκτέθηκε από το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις 2 έως 22 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και μπορεί, για τις ανάγκες της παρούσας διαδικασίας, να συνοψισθεί ως ακολούθως.

6 Η αναιρεσείουσα είναι εταιρία συσταθείσα κατά το ουγγρικό δίκαιο και παρέχει συμβουλευτικές υπηρεσίες σε επιχειρήσεις και φορείς τόσο του ιδιωτικού όσο και του δημόσιου τομέα.

7 Βάσει του άρθρου 1 του κανονισμού (ΕΚ) 1085/2006 του Συμβουλίου, της 17ης Ιουλίου 2006, για τη θέσπιση μηχανισμού προενταξιακής βοήθειας (IPA) (ΕΕ 2006, L 210, σ. 82), η Ευρωπαϊκή Ένωση παρέχει βοήθεια στις χώρες που μνημονεύονται στα παραρτήματα I και II του κανονισμού αυτού, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγεται και η Δημοκρατία της Τουρκίας, κατά τη σταδιακή τους ευθυγράμμιση με τις προδιαγραφές και τις πολιτικές της Ένωσης, περιλαμβανομένου, όπου ενδείκνυται, του ενωσιακού κεκτημένου, με στόχο την ένταξή τους. Το άρθρο 10 του κανονισμού (ΕΚ) 718/2007 της Επιτροπής, της 12ης Ιουνίου 2007, για την εφαρμογή του κανονισμού 1085/2006 (ΕΕ 2007, L 170, σ. 1), προβλέπει, στο πλαίσιο των γενικών αρχών που διέπουν την υλοποίηση της βοήθειας, ότι η Επιτροπή αναθέτει τη διαχείριση ορισμένων ενεργειών στη δικαιούχο χώρα, διατηρώντας ωστόσο την τελική ευθύνη για την εκτέλεση του γενικού προϋπολογισμού. Η αποκεντρωμένη διαχείριση καλύπτει τουλάχιστον τις προσκλήσεις υποβολής προσφορών, τη σύναψη συμβάσεων και τις πληρωμές.

8 Η Επιτροπή συνήψε με τη Δημοκρατία της Τουρκίας συμφωνία-πλαίσιο για τον γενικό καθορισμό των κανόνων συνεργασίας που αφορούν τη βοήθεια δυνάμει του μηχανισμού προενταξιακής βοήθειας, καθώς και χρηματοδοτική συμφωνία. Ως επιχειρησιακή δομή, κατά την έννοια του άρθρου 21 του κανονισμού 718/2007, ορίστηκε η Central Finance and Contracts Unit (CFCU). Ένα από τα έργα που χρηματοδοτήθηκαν στο πλαίσιο της προαναφερθείσας συμφωνίας ήταν το έργο TR2010/0311.01 «Digitization of Land Parcel Identification System» (ψηφιοποίηση του συστήματος αναγνώρισης αγροτεμαχίων). Το έργο χρηματοδοτήθηκε με περίπου 37 εκατομμύρια ευρώ και είχε τρεις συνιστώσες. Η τρίτη συνιστώσα εκτελέστηκε στο πλαίσιο σύμβασης παροχής υπηρεσιών που έφερε τον αριθμό TR2010/0311.01-02/001 και συνήφθη στις 19 Σεπτεμβρίου 2014 μεταξύ της CFCU και μιας κοινοπραξίας αποτελούμενης από πέντε μέλη, μεταξύ των οποίων και η αναιρεσείουσα, με επικεφαλής την Agrotec S.p.A.

9 Κατόπιν έρευνας, η οποία κινήθηκε βάσει του άρθρου 3 του κανονισμού (ΕΕ, Ευρατόμ) 883/2013 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 11ης Σεπτεμβρίου 2013, σχετικά με τις έρευνες που πραγματοποιούνται από την Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Καταπολέμησης της Απάτης (OLAF) και την κατάργηση του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1073/1999 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου και του κανονισμού (Ευρατόμ) αριθ. 1074/1999 του Συμβουλίου (ΕΕ 2013, L 248, σ. 1), λόγω υπονοιών για πράξεις διαφθοράς ή απάτης στο πλαίσιο του συγκεκριμένου έργου, η OLAF αποφάσισε να προχωρήσει σε ελέγχους στις εγκαταστάσεις της αναιρεσείουσας.

10 Στη διάρκεια ελέγχου που διενεργήθηκε από τις 12 έως τις 14 Απριλίου 2016 επισημάνθηκε ότι η αναιρεσείουσα είχε αρνηθεί να παράσχει στην OLAF ορισμένες πληροφορίες.

11 Αφού περατώθηκε η έρευνα της OLAF, η CFCU ενημέρωσε σχετικά την Agrotec, γνωστοποιώντας της και το πόρισμα της OLAF, σύμφωνα με το οποίο η αναιρεσείουσα είχε παραβεί το άρθρο 25 των γενικών όρων της σύμβασης παροχής υπηρεσιών που προαναφέρθηκε στη σκέψη 8 της παρούσας αποφάσεως. Η CFCU ενημέρωσε επίσης την Agrotec για την απόφασή της να αποκλείσει την αναιρεσείουσα από όλες τις πτυχές της σύμβασης αυτής και να

συνεχίσει την εκτέλεσή της. Ως εκ τούτου, η CFCU ζήτησε από την Agrotec να τερματίσει αμέσως, από τις 11 Νοεμβρίου 2016, τις δραστηριότητες της αναιρεσείουσας και να προβεί στις αναγκαίες ενέργειες για την αποβολή της από την κοινοπραξία, μέσω της κατάρτισης προσαρτήματος στην ως άνω σύμβαση.

12 Με την επίδικη απόφαση, η οποία κοινοποιήθηκε στην αναιρεσείουσα στις 4 Ιουλίου 2018, η Επιτροπή αποφάσισε τον διετή αποκλεισμό της αναιρεσείουσας από τις διαδικασίες σύναψης συμβάσεων, χορήγησης επιδοτήσεων και χρηματοπιστωτικών μέσων που χρηματοδοτούνται από τον γενικό προϋπολογισμό της Ένωσης και από το 11ο Ευρωπαϊκό Ταμείο Ανάπτυξης, δυνάμει του κανονισμού 2015/323, καθώς και την εγγραφή της για περίοδο δύο ετών στο σύστημα έγκαιρου εντοπισμού και αποκλεισμού (EDES), το οποίο θεσπίστηκε με το άρθρο 108, παράγραφος 1, του κανονισμού 966/2012.

13 Από τη δικογραφία ενώπιον του Δικαστηρίου προκύπτει ότι, κατά την αιτιολογική σκέψη 77 της επίδικης αποφάσεως, ο αποκλεισμός ήταν δικαιολογημένος λαμβανομένης υπόψη της σοβαρότητας της περίπτωσης, η οποία έγκειται στο ότι η Vialto είχε εμποδίσει την OLAF να διεξαγάγει την έρευνά της και να εξακριβώσει αν οι ισχυρισμοί περί απάτης και/ή διαφθοράς ήταν τεκμηριωμένοι, καθώς και ότι η Vialto αποδεδειγμένα παρέβη, κατά την έννοια του άρθρου 106, παράγραφος 3, του κανονισμού 966/2012, μία από τις κύριες υποχρεώσεις της κατά την εκτέλεση της σύμβασης, δεδομένου ότι είχε η ίδια ρητώς παραδεχθεί, με τις παρατηρήσεις της προς την επιτροπή του άρθρου 108 του κανονισμού 966/2012, ότι αρνούνταν να παράσχει στην OLAF πρόσβαση στα δεδομένα που ζητήθηκαν.

14 Επιπλέον, η Επιτροπή αποφάσισε να δημοσιεύσει την κύρωση του αποκλεισμού στον ιστότοπό της, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 106, παράγραφος 16, του κανονισμού 966/2012. Από τη δικογραφία ενώπιον του Δικαστηρίου προκύπτει ότι, κατά την αιτιολογική σκέψη 80 της επίδικης αποφάσεως, το μέτρο δημοσίευσης δικαιολογούνταν επειδή η Vialto είχε εμποδίσει την OLAF να διεξαγάγει την έρευνά της και επειδή δεν κατέστη δυνατή, λόγω της σοβαρής αυτής παράβασης των βασικών συμβατικών υποχρεώσεων, η προστασία των οικονομικών συμφερόντων της Ένωσης.

## Η διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

15 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 13 Σεπτεμβρίου 2018, η Vialto άσκησε προσφυγή-αγωγή, ζητώντας την ακύρωση της επίδικης αποφάσεως καθώς και την αποκατάσταση της υλικής ζημίας και τη χρηματική ικανοποίηση της ηθικής βλάβης που υποστηρίζει ότι υπέστη. Προς στήριξη της προσφυγής-αγωγής, η Vialto προέβαλε πέντε λόγους ακυρώσεως.

16 Ο πρώτος λόγος αφορούσε παράβαση από την Επιτροπή της υποχρέωσης αιτιολόγησης την οποία υπέχει. Ο δεύτερος λόγος αφορούσε παράβαση του άρθρου 7, παράγραφος 1, του κανονισμού (Ευρατόμ, ΕΚ) 2185/96 του Συμβουλίου, της 11ης Νοεμβρίου 1996, σχετικά με τους ελέγχους και εξακριβώσεις που διεξάγει επιτοπίως η Επιτροπή με σκοπό την προστασία των οικονομικών συμφερόντων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων από απάτες και λοιπές παρατυπίες (ΕΕ 1996, L 292, σ. 2). Ο τρίτος λόγος αφορούσε προσβολή του δικαιώματος χρηστής διοίκησης. Ο τέταρτος λόγος αφορούσε παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης. Τέλος, ο πέμπτος λόγος αφορούσε παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας.

17 Το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε όλους τους λόγους ακυρώσεως ως αβάσιμους. Κατά συνέπεια, απέρριψε και το αποζημιωτικό αίτημα της Vialto, διότι στηριζόταν στις ίδιες παρανομίες με εκείνες τις οποίες είχε επικαλεστεί η αναιρεσείουσα προς στήριξη του απορριφθέντος ακυρωτικού αιτήματος.

18 Ως εκ τούτου, με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή-αγωγή στο σύνολό της.

## Αιτήματα των διαδίκων

19 Με την υπό κρίση αίτηση αναιρέσεως, η Vialto ζητεί από το Δικαστήριο:

– να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση και

– να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

20 Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

– να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως στο σύνολό της ως προδήλως αβάσιμη και

– να καταδικάσει τη Vialto στα δικαστικά έξοδα.

## Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

21 Προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα προβάλλει τρεις λόγους αναιρέσεως, εκ των οποίων οι μεν δύο πρώτοι αφορούν πλάνη περί το δίκαιο και παραμόρφωση των πραγματικών περιστατικών κατά την εξέταση, από το Γενικό Δικαστήριο, της στοιχειοθέτησης παραβίασης της αρχής της αναλογικότητας, ο δε τρίτος πλάνη περί το δίκαιο σε σχέση με την απόρριψη του αποζημιωτικού αιτήματος.

### *Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως*

#### *Επιχειρήματα των διαδίκων*

22 Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, η Vialto προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι, στις σκέψεις 160, 164, 175, 177 και 182 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας ότι το μέτρο της δημοσίευσης του αποκλεισμού από την ενωσιακή χρηματοδότηση στον ιστότοπο της Επιτροπής ήταν κατάλληλο προς επίτευξη του σκοπού της προστασίας των οικονομικών συμφερόντων της Ένωσης.

23 Ειδικότερα, η Vialto ισχυρίζεται, αφενός, ότι το Γενικό Δικαστήριο έσφαλε κρίνοντας ότι το μέτρο αυτό ήταν σύμφωνο με την αρχή της αναλογικότητας παρά την έλλειψη ειδικής αιτιολογίας η οποία να είναι διακριτή σε σχέση με την αιτιολογία της κύρωσης του αποκλεισμού, ήτοι σε σχέση με τη σοβαρότητα της διαπραχθείσας παραβάσεως. Μολονότι το Γενικό Δικαστήριο δέχθηκε ότι η ανάλυση της αναλογικότητας του μέτρου της δημοσίευσης έπρεπε να είναι χωριστή από εκείνη

της κύρωσης του αποκλεισμού, εντούτοις δεν αξιολόγησε το ότι η αιτιολογία της Επιτροπής η οποία συνοδεύει την απόφαση για το μέτρο της δημοσίευσης του αποκλεισμού δεν ήταν διαφορετική από την αιτιολογία σχετικά με την κύρωση του αποκλεισμού και δεν ήταν ειδική.

24 Επιπλέον, η Vialto αμφισβητεί ότι το μέτρο της δημοσίευσης είναι κατάλληλο προς επίτευξη του σκοπού της προστασίας των οικονομικών συμφερόντων της Ένωσης. Μια τέτοια δημοσίευση στον ιστότοπο της Επιτροπής ουδόλως επιδρά στα οικονομικά συμφέροντα της Ένωσης, αλλά λειτουργεί μόνον αποτρεπτικά για τους τρίτους που συναλλάσσονται με την Επιτροπή, ώστε να μην επιχειρήσουν να παραβούν τους κανόνες.

25 Τέλος, η Vialto βάλλει κατά της αιτιολογίας που περιέχεται στη σκέψη 182 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, όπου το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, όσον αφορά το μέτρο της δημοσίευσης, ότι από κανένα στοιχείο δεν μπορούσε να συναχθεί ότι το μέτρο αυτό παραβίαζε την αρχή της αναλογικότητας απλώς και μόνον διότι αποσκοπούσε στην προστασία του ίδιου θεμιτού σκοπού. Κατά την άποψή της, η ως άνω κρίση δεν είναι αιτιολογημένη και το γεγονός ότι τόσο η κύρωση του αποκλεισμού όσο και το μέτρο της δημοσίευσης μπορεί να αποσκοπούν στην εξυπηρέτηση του ίδιου ευρύτερου θεμιτού σκοπού δεν καθιστά αυτομάτως το μέτρο της δημοσίευσης σύμφωνο με την αρχή της αναλογικότητας.

26 Αφετέρου, η Vialto ισχυρίζεται ότι το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε τα πραγματικά περιστατικά όσον αφορά τον προσδιορισμό στοιχείων που δικαιολογούσαν, κατά τρόπο διακριτό, την κύρωση του αποκλεισμού και το μέτρο της δημοσίευσης. Ειδικότερα, το Γενικό Δικαστήριο δέχθηκε, στη σκέψη 175 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η επίδικη απόφαση δεν διέκρινε αυστηρώς μεταξύ των στοιχείων που δικαιολογούσαν την κύρωση του αποκλεισμού και εκείνων που δικαιολογούσαν το μέτρο της δημοσίευσης και έκρινε στη συνέχεια ότι τούτο δεν σήμαινε κατ' ανάγκην ότι υπήρξε σύγχυση μεταξύ των δύο αιτιολογιών των εν λόγω μέτρων, ικανή να θίξει την αρχή της αναλογικότητας. Όπως όμως προκύπτει από τις αιτιολογικές σκέψεις 77 και 80 της επίδικης αποφάσεως, οι δύο αιτιολογίες ταυτίζονται. Κατά τη Vialto, για να ελεγχθεί δικαστικά η τήρηση της αρχής της αναλογικότητας και της απαίτησης του άρθρου 106, παράγραφος 16, του κανονισμού 966/2012, θα πρέπει να μπορεί να προσδιοριστεί η αιτιολογία στην οποία θεμελιώνεται, πέραν του αποκλεισμού από τις διαδικασίες σύναψης δημοσίων συμβάσεων, η λήψη του πρόσθετου μέτρου της δημοσίευσης.

27 Η Επιτροπή ζητεί να απορριφθεί ο πρώτος λόγος αναιρέσεως ως προδήλως αβάσιμος.

*Εκτίμηση του Δικαστηρίου*

28 Πρώτον, υπενθυμίζεται ότι, βάσει του άρθρου 106, παράγραφος 16, του κανονισμού 966/2012, εφόσον απαιτείται η ενίσχυση του αποτρεπτικού αποτελέσματος του αποκλεισμού και/ή της χρηματικής ποινής, η Επιτροπή δημοσιεύει στην ιστοσελίδα της στο διαδίκτυο, με την επιφύλαξη της απόφασης της αναθέτουσας αρχής, τις πληροφορίες που αφορούν τον αποκλεισμό και, κατά περίπτωση, τη χρηματική ποινή.

29 Διαπιστώνεται ότι από το γράμμα της διατάξεως αυτής προκύπτει σαφώς ότι η κύρωση του αποκλεισμού και το μέτρο της δημοσίευσης είναι δύο διακριτά μέτρα και ότι η Επιτροπή μπορεί να λάβει το μέτρο της δημοσίευσης όταν το κρίνει αναγκαίο για την ενίσχυση του αποτρεπτικού αποτελέσματος της κύρωσης του αποκλεισμού ενός οικονομικού φορέα από τη συμμετοχή στις διαδικασίες σύναψης δημοσίων συμβάσεων.

30 Η ως άνω ερμηνεία επιβεβαιώνεται από την αιτιολογική σκέψη 21 του κανονισμού 2015/1929, από την οποία προκύπτει, εν συνόψει, ότι η πρόθεση του νομοθέτη της Ένωσης ήταν να ενισχύσει το αποτρεπτικό αποτέλεσμα της κύρωσης του αποκλεισμού και της χρηματικής ποινής προβλέποντας τη δυνατότητα δημοσίευσης των πληροφοριών που αφορούν τον αποκλεισμό, δεδομένου ότι ένα τέτοιο μέτρο δύναται να συμβάλει στο να μην επαναληφθεί η επίμαχη συμπεριφορά.

31 Επομένως, ορθώς το Γενικό Δικαστήριο έκρινε εν συνόψει, στη σκέψη 171 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι τα δύο αυτά μέτρα, μολονότι δεν είναι ισοδύναμα ως προς τα αποτελέσματά τους, δεδομένου ότι η κύρωση του αποκλεισμού έχει βασικά τιμωρητικό χαρακτήρα, ενώ το μέτρο της δημοσίευσης επιτελεί κυρίως αποτρεπτική και προληπτική λειτουργία, παραμένουν εντούτοις συμπληρωματικά, διότι συντείνουν στον ίδιο σκοπό, ήτοι να εξασφαλιστεί ότι όλοι οι ενδιαφερόμενοι θα απέχουν από ενδεχόμενη παράβαση των κανόνων.

32 Δεύτερον, όσον αφορά την αιτίαση περί έλλειψης ειδικής και διακριτής αιτιολογίας για το μέτρο της δημοσίευσης σε σχέση με την αιτιολογία για την κύρωση του αποκλεισμού, υπενθυμίζεται ότι η υποχρέωση αιτιολόγησης την οποία υπέχουν τα θεσμικά όργανα συνεπάγεται, κατά πάγια νομολογία, ότι το οικείο θεσμικό όργανο οφείλει, σύμφωνα με το άρθρο 296, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ, να εκθέτει με σαφήνεια και χωρίς αμφισημία τη συλλογιστική που στηρίζει την πράξη την οποία εκδίδει, ώστε να παρέχεται η δυνατότητα στους μεν ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τους λόγους για τους οποίους ελήφθη το μέτρο, προκειμένου να ασκήσουν τα δικαιώματά τους, στον δε δικαστή να ασκήσει τον έλεγχό του (πρβλ. απόφαση της 8ης Μαρτίου 2017, Viasat Broadcasting UK κατά Επιτροπής, C-660/15 P, EU:C:2017:178, σκέψη 43 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

33 Όπως ορθώς υπενθύμισε το Γενικό Δικαστήριο με τη σκέψη 64 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η αιτιολογία δεν χρειάζεται να είναι εξαντλητική, αρκεί να είναι επαρκής, όπερ συμβαίνει εφόσον το οικείο θεσμικό όργανο εκθέτει τα πραγματικά περιστατικά και τις νομικές εκτιμήσεις που έχουν ουσιώδη σημασία για την οικονομία της αποφάσεως (πρβλ. αποφάσεις της 1ης Ιουλίου 2008, Chronopost και La Poste κατά UFEX κ.λπ., C-341/06 P και C-342/06 P, EU:C:2008:375, σκέψη 96, και της 10ης Ιουλίου 2008, Bertelsmann και Sony Corporation of America κατά Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, σκέψη 169).

34 Εν προκειμένω, από την αιτιολογική σκέψη 80 της επίδικης αποφάσεως προκύπτει ότι η δημοσίευση δικαιολογούνταν επειδή η Vialto είχε εμποδίσει την OLAF να διεξαγάγει την έρευνά της και η σοβαρή αυτή παράβαση βασικών συμβατικών υποχρεώσεων είχε πλήξει την προστασία των οικονομικών συμφερόντων της Ένωσης.

35 Όπως επισήμανε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 175 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η ως άνω αιτιολογική σκέψη εκθέτει σαφώς τους λόγους για τους οποίους το μέτρο της δημοσίευσης ήταν δικαιολογημένο. Συνεπώς, ήταν ορθή η κρίση του Γενικού Δικαστηρίου ότι το γεγονός και μόνον ότι η επίδικη απόφαση δεν διέκρινε αυστηρώς τα στοιχεία που δικαιολογούσαν την κύρωση του αποκλεισμού από τα στοιχεία που δικαιολογούσαν το μέτρο της δημοσίευσης δεν αρκούσε για να γίνει δεκτό ότι υπήρξε σύγχυση μεταξύ των δύο αιτιολογιών των εν λόγω μέτρων, ικανή να θίξει την αρχή της αναλογικότητας.

36 Τρίτον, η Vialto προβάλλει επίσης την ύπαρξη αντίφασης μεταξύ των σκέψεων 175 και 173 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, καθόσον το Γενικό Δικαστήριο ανέφερε, στην τελευταία αυτή σκέψη, ότι η ανάλυση της αναλογικότητας του μέτρου της δημοσίευσης πρέπει να είναι χωριστή

από την ανάλυση της αναλογικότητας της κύρωσης του αποκλεισμού, έστω και αν τα πραγματικά περιστατικά στα οποία βασίστηκαν τα δύο αυτά μέτρα τυγχάνει να είναι κοινά και να εξετάζονται συγχρόνως.

37 Υπενθυμίζεται συναφώς ότι, όπως επισήμανε και το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 172 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το άρθρο 106, παράγραφος 17, στοιχείο β′, του κανονισμού 966/2012 ορίζει ότι «[ο]ι πληροφορίες που αναφέρονται στην παράγραφο 16 του παρόντος άρθρου δεν δημοσιεύονται [...] στην περίπτωση που η δημοσίευση θα προκαλούσε δυσανάλογα μεγάλη ζημία στον ενδιαφερόμενο οικονομικό φορέα ή θα ήταν κατ' άλλον τρόπο δυσανάλογη βάσει των κριτηρίων αναλογικότητας της παραγράφου 3 του παρόντος άρθρου».

38 Τα δε κριτήρια αναλογικότητας τα οποία προβλέπονται στο άρθρο 106, παράγραφος 3, του κανονισμού αφορούν τις αποφάσεις επιβολής αποκλεισμού και/ή χρηματικής ποινής.

39 Ως εκ τούτου, από το άρθρο 106, παράγραφος 17, στοιχείο β′, του κανονισμού 966/2012 δεν προκύπτει ότι η ανάλυση της αναλογικότητας του μέτρου της δημοσίευσης θα πρέπει κατ' ανάγκην να αφορά στοιχεία διαφορετικά από εκείνα που λαμβάνονται υπόψη για την ανάλυση της αναλογικότητας της κύρωσης του αποκλεισμού. Αντιθέτως, η συγκεκριμένη διάταξη παραπέμπει, για τις ανάγκες της ανάλυσης της αναλογικότητας του μέτρου της δημοσίευσης, μεταξύ άλλων, στα κριτήρια αναλογικότητας τα οποία σχετίζονται με την κύρωση του αποκλεισμού. Επομένως, το γεγονός και μόνον ότι γίνεται επίκληση, κατ' ουσίαν, των ίδιων λόγων προς δικαιολόγηση αμφοτέρων των ειδών μέτρων δεν συνιστά, αυτό καθ' εαυτό, παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας, εφόσον για καθένα από τα μέτρα αυτά εκτίθεται δικαιολογητικός λόγος, όπως εν προκειμένω.

40 Τέταρτον, όσον αφορά το ζήτημα εάν το μέτρο της δημοσίευσης είναι κατάλληλο προς επίτευξη του σκοπού της προστασίας των οικονομικών συμφερόντων της Ένωσης, διαπιστώνεται ότι το άρθρο 105α του κανονισμού 966/2012 προβλέπει στην παράγραφο 1 ότι, για την προστασία των οικονομικών συμφερόντων της Ένωσης, η Επιτροπή δημιουργεί και θέτει σε λειτουργία ένα σύστημα έγκαιρου εντοπισμού και αποκλεισμού. Σκοπός του συστήματος αυτού είναι, μεταξύ άλλων, να διευκολύνει τον αποκλεισμό οικονομικού φορέα που εμπίπτει σε μία από τις περιπτώσεις αποκλεισμού οι οποίες απαριθμούνται στο άρθρο 106, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού.

41 Είναι ακριβές ότι από το γράμμα του άρθρου 105α του κανονισμού 966/2012 προκύπτει ότι η κύρωση του αποκλεισμού αποσκοπεί στην προστασία των οικονομικών συμφερόντων της Ένωσης, χωρίς η διάταξη αυτή να αναφέρεται στο μέτρο της δημοσίευσης ως μέτρο που επιδιώκει τον ίδιο σκοπό.

42 Τούτου λεχθέντος, υπενθυμίζεται ότι, όπως προκύπτει από τη σκέψη 31 της παρούσας αποφάσεως, τα δύο αυτά είδη μέτρων είναι συμπληρωματικά. Επιπλέον, και κυρίως, η ενίσχυση του αποτρεπτικού αποτελέσματος της κύρωσης του αποκλεισμού και της χρηματικής ποινής μέσω της δημοσίευσης των πληροφοριών που αφορούν τον αποκλεισμό εξυπηρετεί επίσης, εν τέλει, τον σκοπό της προστασίας των οικονομικών συμφερόντων της Ένωσης. Πράγματι, ένα τέτοιο μέτρο δημοσίευσης, αποβλέποντας στο να μην αθετούν οι οικονομικοί φορείς τις υποχρεώσεις τους κατά την εκτέλεση των συμβάσεων που χρηματοδοτούνται από τον προϋπολογισμό της Ένωσης, συμβάλλει προδήλως στην επίτευξη του σκοπού της προστασίας των οικονομικών συμφερόντων της Ένωσης.

43 Συνεπώς, το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας ότι το μέτρο της δημοσίευσης είναι κατάλληλο για την επίτευξη του σκοπού της προστασίας των οικονομικών συμφερόντων της Ένωσης.

44 Πέμπτον, η Vialto ισχυρίζεται ότι το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε τα πραγματικά περιστατικά όσον αφορά τον προσδιορισμό στοιχείων που δικαιολογούσαν, κατά τρόπο διακριτό, την κύρωση του αποκλεισμού και το μέτρο της δημοσίευσης, αναγνωρίζοντας, στη σκέψη 175 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η επίδικη απόφαση δεν διέκρινε μεταξύ των στοιχείων που δικαιολογούσαν την κύρωση του αποκλεισμού, αφενός, και το μέτρο της δημοσίευσης, αφετέρου, για να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι τούτο δεν σήμαινε κατ' ανάγκην ότι υπήρξε σύγχυση μεταξύ των δύο αιτιολογιών των εν λόγω μέτρων, ικανή να θίξει την αρχή της αναλογικότητας.

45 Υπενθυμίζεται συναφώς ότι από τη σκέψη 39 της παρούσας αποφάσεως προκύπτει ότι ορθώς το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, με τη σκέψη 175 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το γεγονός και μόνον ότι η επίδικη απόφαση δεν διέκρινε αυστηρώς τα στοιχεία που δικαιολογούσαν τον αποκλεισμό από τα στοιχεία που δικαιολογούσαν τη δημοσίευση δεν αρκούσε για να γίνει δεκτό ότι υπήρξε σύγχυση μεταξύ των δύο αιτιολογιών των εν λόγω μέτρων, ικανή να θίξει την αρχή της αναλογικότητας.

46 Κατά συνέπεια, καθόσον η αιτίαση περί παραμόρφωσης δεν είναι δυνατόν να κλονίσει την ορθότητα της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, πρέπει να διαπιστωθεί ότι το σχετικό επιχείρημα είναι αλυσιτελές.

47 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των προεκτεθέντων στοιχείων, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως είναι απορριπτέος ως εν μέρει αβάσιμος και εν μέρει αλυσιτελής.

***Επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως***

*Επιχειρήματα των διαδίκων*

48 Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, η Vialto ισχυρίζεται ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας, στις σκέψεις 183 έως 186 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η έλλειψη διευκρίνισης, στη δημοσίευση του αποκλεισμού στον ιστότοπο της Επιτροπής, ως προς το ότι δεν υφίσταται οριστική δικαστική ή διοικητική απόφαση που να αφορά την αναιρεσείουσα ήταν σύμφωνη με τις απαιτήσεις του άρθρου 106, παράγραφος 16, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 966/2012.

49 Πρώτον, υποστηρίζει ότι η έλλειψη μνείας, στη δημοσίευση αυτή, του ότι δεν υπήρχε οριστική δικαστική ή διοικητική απόφαση συνιστά παράβαση ουσιώδους τύπου. Συγκεκριμένα, πρόκειται για σαφή και ανεπιφύλακτη απαίτηση η οποία αποσκοπεί στην ενημέρωση των τρίτων και, αν δεν τηρηθεί, οι τρίτοι παραπλανώνται. Επομένως, εσφαλμένως έκρινε το Γενικό Δικαστήριο ότι η παράβαση του τύπου αυτού δεν επηρέασε δυσμενώς τη νομική και πραγματική κατάσταση της Vialto.

50 Δεύτερον, η Vialto βάλλει κατά της σκέψης 183 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, με την οποία το Γενικό Δικαστήριο παρέπεμψε κατ' αναλογίαν στην απόφαση της 11ης Σεπτεμβρίου 2014, Gold East Paper και Gold Huasheng Paper κατά Συμβουλίου (T-443/11, EU:T:2014:774, σκέψη 98), η οποία αφορούσε παράβαση κανόνα αναφερόμενου σε διαβούλευση με επιτροπή.

51 Τρίτον, η διαπίστωση του Γενικού Δικαστηρίου, στη σκέψη 185 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η παράλειψη για την οποία γίνεται λόγος στη σκέψη 49 της παρούσας αποφάσεως διορθώθηκε από την Επιτροπή στις 24 Οκτωβρίου 2018 δεν θα έπρεπε να αποτελέσει καθοριστικό στοιχείο για την κρίση του αναφορικά με την ύπαρξη παραβάσεως της επίμαχης διατάξεως. Η νομιμότητα της πράξεως της Ένωσης πρέπει να εξετάζεται υπό το πρίσμα των πραγματικών και νομικών στοιχείων που υφίστανται κατά τον χρόνο έκδοσής της.

52 Η Επιτροπή ζητεί να απορριφθεί ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως ως προδήλως αβάσιμος.

*Εκτίμηση του Δικαστηρίου*

53 Το άρθρο 106, παράγραφος 16, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 966/2012 απαιτεί, εν συνόψει, να διευκρινίζεται στη δημοσίευση που αφορά την κύρωση του αποκλεισμού ότι δεν υπάρχει οριστική δικαστική ή διοικητική απόφαση εις βάρος του οικείου οικονομικού φορέα. Σε μια τέτοια περίπτωση, η διευκρίνιση αυτή πρέπει να συμπληρώνεται από πληροφορίες σχετικές με τυχόν προσφυγές, με την πρόοδο και την έκβασή τους, καθώς και με οποιαδήποτε αναθεωρημένη απόφαση της αναθέτουσας αρχής.

54 Η Vialto υποστηρίζει ότι η έλλειψη της μνείας αυτής συνιστά παράβαση ουσιώδους τύπου, η οποία έχει ως αποτέλεσμα να θίγεται η νομική και πραγματική κατάστασή της.

55 Κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, η μη τήρηση των διαδικαστικών κανόνων που διέπουν την έκδοση βλαπτικής πράξεως συνιστά παράβαση ουσιώδους τύπου και ο δικαστής της Ένωσης, εάν διαπιστώσει, κατά την εξέταση της επίμαχης πράξεως, ότι η έκδοσή της δεν υπήρξε νομότυπη, οφείλει να συναγάγει τις συνέπειες της παραβάσεως ουσιώδους τύπου και, συνακόλουθα, να ακυρώσει την πράξη που ενέχει τέτοιο ελάττωμα (απόφαση της 20ής Σεπτεμβρίου 2017, Tilly-Sabco κατά Επιτροπής, C-183/16 P, EU:C:2017:704, σκέψη 115 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

56 Διαπιστώνεται συναφώς ότι η έλλειψη μνείας, στη δημοσίευση που έγινε στον ιστότοπο της Επιτροπής, του ότι δεν εκδόθηκε οριστική δικαστική ή διοικητική απόφαση εις βάρος της Vialto ουδεμία σχέση έχει με τη διαδικασία έκδοσης της αποφάσεως περί δημοσίευσης του αποκλεισμού από την Επιτροπή, αλλά συνιστά γεγονός μεταγενέστερο της έκδοσης της εν λόγω αποφάσεως.

57 Εν προκειμένω, αντικείμενο της προσφυγής ακυρώσεως δεν είναι αυτό καθ' εαυτό το μέτρο της δημοσίευσης αλλά η επίδικη απόφαση. Η τελευταία προβλέπει ρητώς στο άρθρο 2 ότι η δημοσίευση πρέπει να μνημονεύει ότι δεν υπάρχει οριστική δικαστική απόφαση. Επομένως, η επίδικη απόφαση δεν πάσχει έλλειψη νομιμότητας και η έκδοσή της δεν ενέχει οποιοδήποτε σφάλμα.

58 Κατά συνέπεια, ορθώς το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, στη σκέψη 184 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι αυτή η έλλειψη μνείας, αφενός, δεν μπορούσε να θεωρηθεί ότι έθιξε τη νομική και πραγματική κατάσταση της Vialto και, αφετέρου, δεν συνιστούσε παράβαση ουσιώδους τύπου. Πράγματι, η απουσία της σχετικής μνείας δεν είναι δυνατόν να επηρεάσει τη νομιμότητα της αποφάσεως περί δημοσίευσης του αποκλεισμού.

59 Όσον αφορά τη μεταγενέστερη διόρθωση, από την Επιτροπή, της παράλειψής της, από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση προκύπτει ότι η αιτιολογία η οποία εκτίθεται στη σκέψη 185 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, καθώς εισάγεται με τον επιρρηματικό προσδιορισμό «πέραν τούτου», είναι επάλληλη σε σχέση με τη διαπίστωση που περιέχεται στη σκέψη 184 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

60 Ως εκ τούτου, πρέπει να απορριφθεί ως αλυσιτελής η αιτίαση που αφορά την ύπαρξη διόρθωσης μεταγενέστερης της έκδοσης της επίδικης αποφάσεως.

61 Κατά συνέπεια, ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως είναι απορριπτέος ως εν μέρει αβάσιμος και εν μέρει αλυσιτελής.

***Επί του τρίτου λόγου αναιρέσεως***

*Επιχειρήματα των διαδίκων*

62 Με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως, η Vialto ισχυρίζεται ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας, στις σκέψεις 194 έως 196 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι δεν πληρούνταν η προϋπόθεση του παράνομου χαρακτήρα της συμπεριφοράς που προσήφθη στην Επιτροπή. Κατά τη Vialto, τα νομικά σφάλματα τα οποία ενέχει η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, όπως εκτέθηκαν στο πλαίσιο του πρώτου και του δευτέρου λόγου αναιρέσεως, αποδεικνύουν την ύπαρξη παράνομης συμπεριφοράς της Επιτροπής, όπερ σημαίνει ότι θα πρέπει να αναιρεθούν οι σκέψεις 195 και 196 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, με τις οποίες απορρίφθηκε το αποζημιωτικό αίτημα.

63 Η Επιτροπή ζητεί να απορριφθεί ο τρίτος λόγος αναιρέσεως ως προδήλως αβάσιμος.

*Εκτίμηση του Δικαστηρίου*

64 Δεδομένου ότι, εν πάση περιπτώσει, ο τρίτος λόγος αναιρέσεως θα μπορούσε να κριθεί βάσιμος μόνον αν είχαν κριθεί βάσιμοι ο πρώτος και ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως, όπερ δεν συμβαίνει εν προκειμένω, πρέπει να απορριφθεί ο τρίτος λόγος αναιρέσεως και, συνακόλουθα, η αίτηση αναιρέσεως στο σύνολό της.

**Επί των δικαστικών εξόδων**

65 Βάσει του άρθρου 184, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, όταν η αίτηση αναιρέσεως απορρίπτεται ως αβάσιμη, το Δικαστήριο αποφαίνεται επί των δικαστικών εξόδων.

66 Κατά το άρθρο 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, το οποίο εφαρμόζεται στην αναιρετική δίκη δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, του Κανονισμού αυτού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.

67 Δεδομένου ότι η Επιτροπή ζήτησε να καταδικαστεί η Vialto στα δικαστικά έξοδα και αυτή ηττήθηκε, θα πρέπει η Vialto να φέρει, πέραν των δικών της δικαστικών εξόδων, και εκείνα στα οποία υποβλήθηκε η Επιτροπή.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (έβδομο τμήμα) αποφασίζει:

**1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.**

**2) Η Vialto Consulting Kft. φέρει, πέραν των δικών της δικαστικών εξόδων, και εκείνα στα οποία υποβλήθηκε η Ευρωπαϊκή Επιτροπή.**

Biltgen Passer Arastey Sahún

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 30 Μαΐου 2024.

Ο Γραμματέας
A. Calot Escobar

Ο πρόεδρος του τμήματος
F. Biltgen